

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 40

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Εδλογητός ὁ Θεός, ὁ συναγαγὼν αὐθις ἡμᾶς, Σε-
δασμιώτατοι ἀδελφοί, ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅπως διασκεφθώ-
μεν ἐπὶ ζωτικῶν καὶ σπουδαίων τῆς Ἐκκλησίας ζη-
τημάτων. Κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου, ἔπου
δύο ἢ τρεῖς συνέρχονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ ἐκεῖ
παρευρίσκειται καὶ Αὐτὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν. Δεηθῶμεν
Αὐτοῦ ὅπως εὐδοκήσας παραστῆ καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν
καὶ φωτίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὰ μεγάλα καὶ
ὕψηλά τῆς Ἐκκλησίας ἔργα, τ' ἀποσκοποῦντα εἰς
ψυχῶν σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν καὶ ἀναγέννησιν τῆς
κοινωνίας. Βαθυτάτην ἔχοντες τὴν συναίσθησιν τῆς
ὕψιστης σπουδαιότητος τῶν ἔργων τούτων καὶ τῆς
ἀποστολῆς ἡμῶν καθόλου ὡς Ἱεραρχῶν καὶ ἐμπεφο-
ρημένοι τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς Ἀγιωτάτης ἡ-
μῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἃς καταστήσωμεν καὶ
τὴν ἐν Κυρίῳ ἱερὰν σύναξιν ἡμῶν ταύτην ἀνταξίαν
τῶν προσδοκίων πάντων δι' ἀγαθῶν βουλευμάτων
καὶ ἀποφάσεων.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ὁ τελευταίως ψηφισθεὶς ὑπὸ
τῆς Πολιτείας Καταστατικὸς νόμος ὤρισε, παρὰ τὴν
γνώμην τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως συνέρχεται ἡ Ἱερὰ
Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας οὐχὶ ἐτησίως ἀλλὰ κατὰ τρι-
ετίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπέκλεισεν εὐτυχῶς καὶ τὰς ἐκτά-
κτους συνελεύσεις, ὑποβαλὼν μόνον αὐτὰς ὑπὸ τινὰς
περιορισμούς. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ προσηχοῦς
ἔτους ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δικαιούται νὰ
συνέλθῃ εἰς τακτικὴν συνέλευσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεφα-
νίσθησαν ζητήματά τινα χρῆζοντα μὲν τῆς διασκε-
φῆς καὶ διαγνώμης τῆς Ἱεραρχίας, μὴ ἐπιδεχόμενα
δὲ ἀναβολήν, σκόπιμον ἐκρίθη νὰ κληθῆ ἡ Ἱεραρχία
εἰς τὴν παρούσαν ἔκτακτον συνέλευσιν ἐπὶ δεκαπεν-
θήμερον καὶ διὰ τὰ ἐξῆς ὀρισμένα θέματα καὶ ζητή-
ματα :

Πρῶτον τούτων εἶναι αὐτοῦ τοῦ Καταστατικοῦ νό-
μου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὡς γνωστὸν μετὰ
τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, ὅτε τὰ πάντα ἤρξαντο

ἀνακαινιζόμενα ἐν Ἑλλάδι, τῇ πρωτοβουλίᾳ ὀρισμέ-
νων Ἱεραρχῶν ἤρξατο καὶ τις κίνησις πρὸς ἀναθεώ-
ρησιν τῶν ὑφισταμένων πρὸ ἐξηκονταπενταετίας πε-
ρίπου ἐκκλησιαστικῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' οἵτινες,
κατ' οὐσίαν, ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ περὶ τῆς Ἱεράς
Συνόδου Καταστατικοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος
τοῦ Ὁθωνος, ἐν ἔτει 1833 ἐκδοθέντος. Ἡ κίνησις
ἐκείνη ἀπέληξεν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς νομοπαρα-
σκευαστικῆς Ἐπιτροπείας τοῦ 1914, ἧς ἕως τὸ
σπουδαῖον ἔργον δὲν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν. Μετὰ πά-
ροδον ἐννέα ἐτῶν ἡ Ἐκκλησία ἐπέτυχε δι' ἀγῶνος
τὸν Καταστατικὸν Νόμον τοῦ 1923, σύμφωνον, κατὰ
τὸ πλεῖστον, πρὸς τοὺς πόθους τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλ'
ἡ Δικτατορία τοῦ 1925 ἀνέτρεψεν αὐτόν. Πρὸ διε-
τίας κατέστη δυνατόν νὰ λάβῃ ἡ Ἐκκλησία τὸν νό-
μον 5187, στηριχθέντα μὲν, κατ' ἀρχήν, ἐπὶ τοῦ νό-
μου τοῦ 1923, ἀλλ' ἐν τισὶν ὑποστάνατα τὰς ὀλεθρίας
ἐπιδράσεις τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ'. Ἡ Ἱεραρχία διε-
μαρτυρήθη δι' ὀρισμένας τοῦ νόμου 5187 διατάξεις,
αἵτινες δὲν κατέστη, δυστυχῶς, δυνατόν ν' ἀρθῶσιν
οὐδὲ διὰ τῆς κωδικοποιήσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ ἰσχύον-
τος νῦν νόμου 5483. Μὴ εἰσακουσθεῖσα ἡ Ἱεραρχία
ἔδωκεν ἐντολήν εἰς τὴν ἐκπροσωποῦσαν αὐτὴν Σύνο-
δον νὰ μὴ ἐφαρμόσῃ τινὰς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων,
ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Συμφώνως πρὸς τὸ φρόνημα τῆς Ἱεραρχίας καὶ
τὰς γνώμας αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπέδειξε πρὸς τὴν
Κυβέρνησιν τὴν τροποποίησιν τῶν εἰς τὸν νόμον πα-
ρεισαχθεῖσων ἐκείνων διατάξεων ὡς θὰ ἐκθέσῃ ὁ ἀρ-
μόδιος εἰσηγητῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων,
ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἐζήτησε γενικωτέραν μελέτην τοῦ
ἰσχύοντος Καταστατικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησια-
στικῶν νόμων, τοῦτο δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ Ἱερὰ
Σύνοδος ἀνευ γνώμης τῆς Ἱεραρχίας. Εὐτυχῶς δὲ ὁ
κ. Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐρησκευμάτων καὶ τῆς Παι-
δείας ἐδέχθη νὰ μὴ προτείνῃ μεταβολὴν τινα εἰς τὰ
νομοθετικὰ σώματα πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὰς γνώμας τῆς
Ἱεραρχίας. Τοῦτο ὑπεδείκνυε τὴν ἀνάγκην τῆς συγ-
κλήσεως αὐτῆς εἰς ἔκτακτον συνέλευσιν. Πρὶν ἢ ἀπο-
φασισθῆ ἡ σύγκλησις αὐτῆς τὸ Συμβούλιον τοῦ Τα-
μείου τοῦ Κλήρου, εἶχεν υποβάλλει εἰς τὸν κ. Ὑπουρ-

γόν προτάσεις τινάς, συζητηθείσας ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, περὶ αὐξήσεως τῶν προσόδων τοῦ Ταμείου, ἀλλ' ὑπερίσχυσε, δυστυχῶς, ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς μονοπωλήσεως τῶν κηρωδῶν ὑλῶν, ἐξ ἧς ἠλπίζετο νὰ ἐξασφαλισθῇ σπουδαία πρόσδοδος ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ εἴπη τὰ δέοντα ὁ ἀρμόδιος εισηγητής.

Ἐκτός τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων ἕτερον ζήτημα, ἕπερ μέλλει ν' ἀπασχολήσῃ τὴν παρούσαν ἑκτακτον συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας εἶναι τὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, περὶ τοῦ ὁποίου ὑφίσταται ἤδη ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ ἴδρυσις τοῦ Οἰκοτροφείου σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ στελέχη αὐτῆς, καθ' ὃν τρόπον ταῦτα ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἢ κατὰ Χάλκην Θεολογικὴ Σχολή. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχωσι μόνον καλῶς μεμορφωμένοι θεολόγοι, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἡ παρασκευὴ κληρικῶν, ἐχόντων οὐ μόνον θεολογικὴν ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν καταρτισμὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ κληρικοῦ καὶ δὴ τοῦ μέλλοντος νὰ καταλάβῃ ἀνώτερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀξίωμα. Τοῦτο δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων δὲν ἀναλάβῃ τὴν ὑπόχρεωσιν νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀναζητήσεως καὶ συντηρήσεως ἐνὸς τοῦλάχιστον ἐκάστου ὑποτρόφου, τὸν ὁποῖον νὰ παρακολουθῇ κατὰ τὸ στάδιον τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν καὶ νὰ εἰσάγῃ αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου μετὰ ἐπισταμένην δοκιμασίαν. Λεπτομερέστερον θὰ διαλάβωμεν ἐν σχετικῇ εἰσηγήσει περὶ τῆς ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου.

Τρίτον θέμα, ὁρισθὲν διὰ τὴν παρούσαν ἑκτακτον συνέλευσιν, εἶναι τὸ τῆς Ἱεραποστολῆς, περὶ οὗ ὠρίσθη ὡσαύτως εἰδικὸς εισηγητής. Ἐνθυμιεῖται δὲ πάντως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς τακτικὴν συνέλευσιν τοῦ 1931 ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁργανώσεως πρὸς συστηματοποίησιν τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνεπτόχθη τότε διὰ μακρῶν ἢ ὑψίστη σημασία τῆς αὐτῆς ὁργανώσεως τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς διακονίας καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς, ὠρίσθη δὲ εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ ἐξ Ἀρχιερέων πρὸς μελέτην τῶν κατὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ μετὰ συστηματικὴν μελέτην, κατέφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἄνευ νόμου δὲν δύναται νὰ ἰδρυθῇ καὶ λειτουργήσῃ τῆς αὐτῆς ὁργάνω-

σις, ἥτις θὰ ὑφίσταται μὲν παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἰδίαν περιουσίαν καὶ ἰδίαν διαχειρίσιν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἀποδεχθεῖσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς ἡμᾶς ἵνα καταρτίσωμεν σχέδιον νόμου, ἕπερ γενόμενον ἀποδεκτὸν ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἀρχομένου τοῦ Δεκεμβρίου 1931. Μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου τὸ Ὑπουργεῖον ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν διὰ νόμου ἴδρυσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ὁργανώσεως. Ἐζητήσαμεν τότε ν' ἀναγράψωμεν αὐτὴν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ νόμου προβλεπομένη ἐσωτερικῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας, πολλῶ μᾶλλον ὅτι ἡ ἀρχικῶς καταρτισθεῖσα δὲν ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ σχέδιον αὐτῆς συμπεριέλαβε καὶ διατάξεις ἰσχυροῦσας κατὰ νόμον. Μὴ ἐπιτευχθέντος καὶ τούτου, ὑπεδείξαμεν τὴν ὑπὸ τύπον Ἰδρύματος διὰ Διατάγματος καθ' ἴδρυσιν τῆς Ἱεραποστολῆς καὶ πράγματι ἐπὶ τῇ θάσει σχεδίου ἡμῶν, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προὐκλήθη τοιοῦτον Διάταγμα παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Προνόας, ἐφ' ὅσον ἡ ὁργάνωσις αὐτῆς ἀφορᾷ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ κοινωνικὴν τῆς Ἐκκλησίας δράσιν. Ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ὑπολαβὸν ὅτι ἀναρμοδίως ἐξεδόθη τὸ Διάταγμα προὐκάλεσε τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον διότι παρὰ τισι τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων ἐσχηματίσθη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ Ἱεραποστολή θὰ ἦτο ἀσφαλεστέρα ὡς σωματεῖον. Ἡ ἀντίληψις αὕτη συνεζητήθη ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπεκράτησε μὲν ὅπως μὴ ματαιωθῇ ἡ ἴδρυσις τῆς ὁργανώσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σωματειακὸς τύπος αὐτῆς προκαλεῖ ἀντιρρήσεις τινάς, εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἀπόκειται, ἀφοῦ ἀκούσῃ τὴν σχετικὴν εἰσηγήσιν, νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ θέματος τούτου.

Τέταρτον θέμα εἶχεν ὁρισθῆ ἢ διευθετηθῆς τοῦ ζητήματος τοῦ προκαλουμένου ὑπὸ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν τοῦ διορθωθέντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη κατὰ τὰς τελευταίας ἀλλεπαλλήλους βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ἡ παρούσα δὲ Κυβέρνησις, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀρῇ τὴν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν ἀνωμαλίαν, ἐζήτησε νὰ εὑρεθῇ τρόπος ἐξοικονομήσεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν, προὐτάθησαν δὲ διάφοροι τρόποι, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο διεξέφευγε τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐκπροσωπούσης τὴν Ἱεραρχίαν Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεφασίσθη νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν κατὰ τὴν παρούσαν ἑκτακτον συνέλευσιν αὐτῆς. Ὁ ὁρισθεὶς εισηγητής θὰ ἐκθέσῃ ἡμῖν τὰ κατὰ τὸ θέμα τοῦτο.

Βεβαίως πλείστα ἕτερα θέματα ἠδύνατο νὰ συζη-

τήση ἢ συνελθοῦσα Ἱεραρχία, διότι ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει πλείστα καὶ μεγάλα προβλήματα, ἀλλὰ κατὰ τὴν προσεχῆ τακτικὴν συνέλευσιν θὰ ὑπάρξῃ καιρὸς ἀνέτου ἐρεύνης καὶ μελέτης αὐτῶν. Εἶναι δὲ ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ν' ἀπαλλαγῆ ἀπαξ διὰ παντὸς τοῦ ζητήματος ἰδίως τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου, περὶ ὃ ἐπασχολεῖται ἐπὶ ἓνα ἤδη ὀλόκληρον αἰῶνα, διότι κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον τοῦ ἔτους τούτου συνεπληρώθη ὁ πρῶτος αἰὼν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μετ' αὐτῆς δὲ εἶναι νῦν συνηωμένη διοικητικῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν νέων χωρῶν, συναποτελοῦσα τὴν μίαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀπόκτησις τοῦ ὀριστικοῦ Καταστατικοῦ χάρτου καὶ ἡ ἀνεμπόδιτος λειτουργία καὶ ἀνάπτυξις τῶν ἰδρυθέντων ἤδη οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας ὀργανισμῶν, ἡ ἐξασφάλισις τῆς αὐτοτελείας αὐτῆς καὶ τῆς ἐλευθέρας κινήσεως ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, θὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτὴν ὅπως ἀναπτύξῃ τὰς λανθανούσας δυνάμεις τῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, πρὸ πάντων δὲ ὅπως μορφώσῃ τὸν τε ἐφημεριακὸν καὶ τὸν λοιπὸν Κλήρον καὶ διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς του συντηρήσεως ἐλκύσῃ εἰς τὰς τάξεις του ἀνδρας, δυναμένους νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν μεγάλην τῆς ἀποστολὴν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ, ὅπως κατηχήσῃ τὴν νεολαίαν καὶ ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βαρᾶθρου τῆς διαφθορᾶς, εἰς ὃ διὰ μυρίων σῦρεται τρόπων καὶ μέσων, ὅπως δι' ἀποστολικῆς δράσεως διδάξῃ καὶ φωτίσῃ τὸν λαὸν καὶ ἀποτρέψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνατρεπτικῶν τῶν καθεστώτων καὶ ὀλεθρίων ἰδεῶν.

Ἀλλὰ θεθαίως ἡ ἐκκλησιαστικὴ δράσις προάγεται καὶ ἀναπτύσσεται οὐχὶ δι' ἐξωτερικῶν κυρίως μέσων, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως καὶ αὐταπαρνήσεως, τῆς πίστεως τῆς θεμιουργοῦ, τῆς ἐμπνεύσεως ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἐπιβαλλούσης πᾶσαν θυσίαν. Ὑπὸ περιστάσεις, ἀσυγκρίτως δευτετέρας τῶν ἐν αἷς ἡμεῖς εὐρισκόμεθα, ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν ἁγίων τῆς Ἱεραρχῶν, ἐπετέλεσε θαύματα ἐκκλησιαστικῆς δράσεως καὶ ἔστησε μνημεῖα δόξης ἀφθίτου. Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑψίστην αὐτῆς καὶ θείαν ἀποστολὴν, ἂν ἡμεῖς, οἱ ἀνώτεροι αὐτῆς λειτουργοί, καὶ μεθ' ἡμῶν σύμπας ὁ ἱερὸς Κλήρος, ἔχοντες ἀκρίδαντον πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην καὶ θαρροῦντες ἐπὶ τὸν οὐράνιον δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, θελήσωμεν ν' ἀναποκριθῶμεν εἰς τὰς δικαίας ἀξιώσεις

καὶ ἀπαιτήσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας. Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἄλλως τε, καὶ ἡ παρατηρηθεῖσα ἤδη σύγχρονος πνευματικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λίαν παρήγορος καὶ μεγάλας καὶ χρηστὰς ἐμπνέουσα ἐλπίδας, πολλῶ μᾶλλον ὅτι παραμένει ζωηρὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα παρὰ τῷ εὐσεβεῖ ἑλληνικῷ λαῷ, χρῆζον μόνον διαφωτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως.

Κύριος ὁ Θεὸς ἅς εὐλογήσῃ ἡμᾶς καὶ ἅς κατευθύνῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰ βουλευμάτα ἡμῶν εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ ὀνόματος καὶ εἰς ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ.

ΔΩΡΕΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ ε.εβ. μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ ἐδώρησε πρὸ τινος καὶ δύο νέα χειρόγραφα εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἦτις καὶ δι' ἐγγράφου τοῦ κοσιμητορος αὐτῆς ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἀπειρόν της εὐγνωμοσύνην.

Τῶν δωρηθέντων χειρογράφων τὸ πρῶτον ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων 26 (0,16×0,11) ὑπ' ἐμοῦ ἀριθμηθέντων, ὧν τὰ 1—3, 15 καὶ 23—26 ἄγραφα, καὶ φέρει στάχωσιν ἐκ ναστοῦ χάρτου.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου τούτου εἶναι τὸ ἀκόλουθον·

1 (φύλ. 4α-10β). «Ἐρμηνεῖαι περὶ τοῦ πῶς νὰ εὐρίσκωμεν τὰ ἀπὸ κοσμογονείας ἔτη, τὴν Ἰνδικτίωνα, τὸ βίσεκτον, τὸν κύκλον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, πότε ἡ νέα σελήνη γίνεται, πότε ὁ κάθε μὴν ἄρχεται καὶ ποῖον μῆνα καὶ ὁποῖαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς ἔκαστον Πάσχα γίνεται καὶ τὰ τούτοις ὅμοια».

2 (φύλ. 11α-14β). «Ἰδοὺ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐκτεθεισῶν ἐρμηνειῶν ἐκτίθενται καὶ πέντε κανόνια».

3 (φύλ. 16α-22β). Αἰώνιον πασχάλιον (ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 1820 καὶ τελευτᾷ 2120).

Ἐν φύλλῳ 10β

«Π. Α.»

Ἐν φύλλῳ 14β

1836

ὁ ἐν ἱερομονίχοις

ἐν Μ. Β.

Πανάρετος Ἀγγελόπουλος».

Ἐν φύλλῳ 22β

«Π. ὁ γέρων Α.

1836

Ἐν τῇ μονῇ Βελανηδίας».

Ἐν φύλλῳ τέλος 3α-β σημειοῖ ὁ δωρητὴς σεβ. Ἰεζεκιὴλ «Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος Πανάρετος Ἀγγελόπουλος, ἱερομόναχος ἐκ Γορτυνίας, διετέλεσε

μαθητής τῆς ἐν Δημητσάνῃ σχολῆς, διάκονος τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς Τριπολιτζᾶς μαρτυρήσαντος τὸ 1821 ἔτος μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Καλαμάτας Χρυσάνθου τοῦ Παγώνη καὶ συνέθεσεν ἀκολουθίαν, ἐκδοθεῖσαν ἐν Καλάμαις, τοῦ νεομάρτυρος ἁγ. Ἰωάννου τοῦ ἐκ Μονεμβασίας, ἧς τὸν πρόλογον ἔγραψεν ὁ Ἄνδρούσης Ἰωσήφ, μινίστρος τῆς θρησκείας κατὰ τὸν ἁγῶνα. Οὗτος διετέλεσεν ἡγούμενος τῆς κατὰ Μεσσηνίαν ἱερᾶς μονῆς Βελανιδιάς καὶ ἐδολοφονήθη κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς αὐτὴν ἄγουσαν τὸ 1844 ἔτος. Τὸ παρὸν συνέθεσε τὸ 1836 ἔτος ἐν τῇ μονῇ.

Τὸ δεύτερον τῶν χειρογράφων τούτων, ὃν σπάρραγμα, ἀποτελεῖται νῦν ἐκ 10 φύλλων (0,10×0,11) ἀριθμηθέντων ὑπ' ἐμοῦ. Τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀκόλουθον:

1 (φ. 1α-3β). Ἄκεφαλον. Ἔρχ. Ὡ βίτε.

2 (φ. 4α-9α) «Εὐχὴ α'». (φ. 4α) «Εὐχὴ β' τοῦ αὐτοῦ». (φ. 4β-8α) «Τοῦ αὐτοῦ» (φ. 8α-9α).

Ἐν φύλλῳ 3β «Εὐχαὶ τοῦ μακαρίτου κυρ Κωνσταντίνου ἀρχιερέως Τρίκκης λεγόμεναι εἰς νήπια»¹.

3 (φ. 9β-10β). «Εὐχὴ τοῦ ἁγίου Μοδέστου εἰς τὰ κτήνη».

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

1. Πρόκειται πιθανῶς περὶ τοῦ Τρίκκης Κωνσταντίου, τοῦ ἀνελεθόνιος ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου Τρίκκης τῷ 1739 καὶ παραιτηθέντος τῷ 1764 (περὶ Κ. Δυοβουνιώτου Συμβολαὶ εἰς τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν τῆς μητροπόλεως Λαρίσης ἐν «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» ἀριθ. 286 [τῆς 15 Μαρτίου τοῦ 1917] σ. 13 ἔ.).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Εἶναι εἰς πάντας γνωστὸς ὁ τύπος ἐκεῖνος τῶν λεγομένων «πιστῶν», οἵτινες—καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος—«λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι» καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὁποίων ζήμια οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλλων ὅτι εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ προξενήσωσι κεκηρυγμένοι ἄσπονδοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχθροί. Ἄλλὰ ἐπιθυμοῦμεν σήμερον νὰ παρουσιάσωμεν ἕνα ἄλλον τύπον τοῦ «πιστοῦ», ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὅλους ὁμοῦ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὠνόμασεν εἰς τὴν περίφημον παραβολὴν τῶν ταλάντων «ἀχρεῖους» ἀχρήστους.

Δὲν πρόκειται διὰ τὸν ἀντιφάσκοντα πρὸς ἑαυτόν, διὰ τὸν χριστιανὸν ὁ ὁποῖος παραβαίνει ὅτι διδάσκει καὶ ἀθετεῖ ὅ,τι πιστεύει, ἀλλὰ διὰ τὸν τύπον ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐνίοτε πιστεύουν τόσον πολὺ (;) ὥστε ἢ ἀποκρούουν κάθε εἶδος ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας πρὸς ἐκείνους ἀκριβῶς, χάριν τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη, ἢ εἶναι τόσον ἀποκρουστικοὶ καὶ ἀμειλικτοὶ καὶ τόσον ἀπαιτητικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὥστε νὰ καθίστανται τελείως ἀνίκανοι νὰ πολλαπλασιάσουν τῆς πίστεως τὸ «τάλαντον» καὶ νὰ γίνουν φο-

ρεῖς τῆς χριστιανικῆς εὐτυχίας εἰς καρδίας ποθοῦσας πράγματι τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαρὰν. Εἰς τὴν ζωὴν μας ἔχομεν συναντήσῃ μερικοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μάλιστα—καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον—δὲν ἔχουν συναίσθησιν οὔτε τοῦ ἁμαρτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποπίπτουν, οὔτε τῆς βλάβης, τῆς ὁποίας γίνονται πρόξενοι. Ὡς ἐὰν ἔχη στερεοῦσαι καθολοκληρίαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἢ πηγὴ τῆς ἀγάπης, εἶναι ἔτοιμοι τὸ πᾶν νὰ καταδικάσουν· χωρὶς ἔλεος, μὲ τὴν πρόσφασιν τῆς δικαιοσύνης, πνίγουν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῶν πᾶν συναίσθημα οἴκτου διὰ τὸν πταίσαντα μὲ τὴν συνείδησιν πλήρη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῶν ἀνωτερότητα, θεωροῦν τοὺς ἄλλους ὡς ἀντικείμενα, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον ἐξουσίαν δύνανται νὰ ἀσκήσουν· μὲ τὸν νοῦν πλήρη ἀπὸ τῆς καπνοῦς τῆς οἰήσεως, δὲν φαντάζονται ὅτι εἶναι δυνατὸν ἀπὸ κάπου καὶ αὐτοὶ νὰ ὠφεληθοῦν. Οἱ τύποι αὐτοὶ εἶναι αὐτάρχεις πάντοτε, μὲ τὴν ἔννοιαν ὅτι μόνοι τῶν ἐπιζητοῦν νὰ λύσουν τὰ προβλήματα τῶν, φαντάζονται τὰς ἑαυτοῦς τῶν ὡς ὑποχρεωμένους νὰ συνεννοοῦνται μόνον μὲ τὸν Θεὸν κατ' εὐθείαν καὶ—ἄς μὴ ἐκπλήξῃ κανένα—δυσκολεύονται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ υποταχθοῦν, διότι ἡ ἰδικὴ τῶν πεῖρα εἶναι δῆθεν ἀσφαιλιστέρα ἀπὸ τῶν εἴκοσι αἰῶνων τὴν πεῖραν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ ἰδικὴ τῶν κρίσις δύνανται νὰ ἐμπνέεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ κάποτε εἶναι ἀπολύτως ἀντίθετος πρὸς τὴν δεδηλωμένην ἔμπνευσιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ἐκκλησία!

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι δυνατὸν νὰ νόμισῃ τις ὅτι περιγράφομεν προτεσταντικὴν τινὰ τῶν ἄκρων μὴ δεχόμενον τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ κύρος αὐτῆς, καὶ ὅμως πρόκειται πολλάκις περὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμοῦντων νὰ ζήσουν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ εἰς μηδεμίαν ἀμφιβολίαν τιθεμένων τὰς ὀρθοδόξους διαθέσεις τῶν. Ἀπλούστατα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ καταντοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ἐγκωκεντρισμόν τῶν, ὁ ὁποῖος—ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπομεν—προσλαμβάνει μορφήν εὐσεβείας καὶ διὰ τοῦτο καθίσταται καὶ περισσότερον ἐπικίνδυνος, διότι δὲν ὑπόκειται εἰς εὐκόλον διάγνωσιν καὶ εἰς τὴν ἀνάλογον, ἐπομένως θεραπείαν. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς προέρχονται καὶ οἱ πολυθρύλλητοι τῶν ἡμερῶν μας «παλαιοημερολογίται», καὶ ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν δύνανται τις νὰ κατατάξῃ καὶ πολλοὺς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν εἰς τὸν «παλαιοημερολογισμὸν» παρὰ ἕνα ἀδιαφώτιστον φανατισμὸν καὶ κάποτε μίαν πείσιμονα διάθεσιν ἀποκλείουσαν πᾶσαν συζήτησιν καὶ πάντα διαφωτισμόν.

Εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς μικρᾶς παιδαγωγικῆςμας προσπαθείας νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ πολλοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ταλαντεύονται περὶ τὴν πίστιν. ἤκουσαμεν πολλὰς ἀντιρροήσεις, πολλὰς δυσκολίας καὶ πολλὰς προφάσεις, ἄλλας ἀληθοφανεῖς καὶ ἄλλας προφανῶς ἐξεζητημένας, ἄλλας εἰλικρινεῖς καὶ ἄλλας εἰς προκατάληψιν ὀφειλομένας. Ἄλλ' ἠναγκάσθημεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ὅταν νέος τις μὴ γνωρίζων τὴν οὐσίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἢ καὶ μὴ θέλων νὰ τὴν γνωρίσῃ, εὐρεθῇ ἢ ἐνώπιον ἀνθρώπων διακη-

ουτιόντων. ὅτι εἶναι χριστιανοί, χωρίς πράγματι νὰ εἶναι καὶ εἰς τὴν ζωὴν των τοιούτοι, ἀποκτᾷ τότε τὸ μεγαλεῖτερον ἐπιχείρημα, διὰ νὰ ἐνισχύεται εἰς τὰς ἀμφιβολίας του, εἰς τὴν ἀδιαφορίαν του ἢ εἰς τὴν ἄρνησίν του. Ἄλλ' ὅταν ὁ νέος αὐτὸς διακρίνη τὴν ἀντιχριστιανικότητα τῶν χριστιανῶν ἐναντίον του μά- λιστα στρεφομένην, μὲ τὴν περιφρόνησιν ἢ μὲ τὴν ἀποστρεφθῆν, μὲ τὴν ὁποίαν πολλοὶ φέρονται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὰς ἰδικὰς των ἰδέας, ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἀποκτᾷ μόνον ἐπιχειρήματα θεωρητικά, ἀλλὰ αἰσθάνεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του μῖσος καὶ ἀπέχθειαν, ἢ ὁποία φθάνει μέχρι τοῦ νὰ ἐκριζώσῃ κάθε ἕχνος διαθέσεως θρησκευτικῆς. «Ἐὰν πρόκειται γινόμενος χριστιανός, νὰ καταστήσῃ ὅπως εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μὲ πλησιάζουν—μᾶ: ἔλεγε κάποτε νέος τις—προτιμῶ νὰ μείνω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι!». Καὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐγκλείεται πολὺ μεγάλη ἀλήθεια καὶ πολὺ σπουδαία διδασκαλία, ἔστω καὶ ἂν προέρχεται ἀπὸ νέον ἀδιαφώτιστον ἀκόμη διὰ τὰ ζη- τήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ σκανδαλίζοντες αὐτὸν ἰσχυ- ρίζονται ὅτι ἔχουν ἀρετὰ διαφωτισθῆ!

Ἴδου διατὶ ὡς πρόητιν βᾶσιν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ὁ Κύριος ἔθεσε τὴν ταπεινώσιν καὶ ἐγεννήθη ὁ ἴδιος ἐπάνω εἰς μίαν φάτνην διὰ νὰ θυσιασθῆ ἐ- πάνω εἰς ἕνα σταυρόν. Χωρὶς τὴν ταπεινώσιν αὐτὴν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμμετάσχῃ, χριστιανέ μου, αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τῆς Ἀναστάσεως οὕτε τῆς δόξης τῶν Οὐρανῶν. Καὶ ἡ ἐπίγειος ζωὴ σου ἀκριβῶς δι' αὐτὸ σου ἐδόθη, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃς ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὴν ἐχρησιμοποίησε, πλήρης χαρᾶς καὶ αἰσιοδοξίας, πλήρης ἀγάπης πρὸς πάντας ἀνθρώπους πλήρης συμπαθείας πρὸς τοὺς διώκτας. Του, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Πατέρα Του, τὸν «θέλοντα πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη- θείας ἔλθειν». Σὺ, χριστιανέ μου, δὲν εἶσαι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀνάξιόν τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ὀφείλεις ὅ,τι ἔχεις εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔχεις ἀπο- λύτως κανέν δικαίωμα ν' ἀποκλείσῃς τὴν ἀγάπην αὐ- τὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μὲ τὴν συμπεριφο- ράν σου, ἀπλούστια, ἀποξενούσαι καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης.

E.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

[5]

12. Μητρόπολις Κορινθίας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπετε- λεῖτο ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κορίνθου, ἣτις εἶχε μίαν Ἐπισκοπὴν, τὴν τῶν Δαμαλῶν διὰ δὲ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ὑπεβιβάσθη εἰς προσωρινὴν Ἐπισκοπὴν, προσ- λαβοῦσα ὅμως καὶ τὸ Ἄργος, ὑπὸ τὸν τίτλον Κο- ρινθίας (Ἐπισκοπῆ). Διὰ τοῦ δ)τος τῆς 16ης Δεκεμ- βρίου 1841 ὑπήχθη τῇ Ἐπισκοπῇ Ἀργολίδος, μέ- χρις ὅτου διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1852 ἀπετέλεσε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κορινθίας. Τῷ 1900 ἐγένετο Ἐπι- σκοπὴ, τῷ δὲ 1922 Μητρόπολις.

- 1) Κύριλλος Ῥοδόπουλος μητροπολίτης (†1836).
- 2) Ἰωάνης, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου πρόην Ἡλείας 1852—1854.
- 3) Ἀμφιλόχιος Γαρδέλης 1854—1875.
- 4) Σωκράτης Κολιάτσος 1884—1899.
- 5) Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης 1899—1919.
- 6) Δαμασκηνὸς Παπανδρέου 1922.

13. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Ἡ νῦν Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἀ- πετελεῖτο ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις 1) Τριπόλεως καὶ 2) Ρέοντος καὶ Πραστοῦ. Διὰ τοῦ δ)τος τοῦ 1533 εἰς τὴν περ. φέρεται τῆς νῦν Μητροπόλεως ἰδρύθησαν δύο Ἐπισκοπαί, ἕξ ὧν ἡ πρώτη μόνιμος καὶ ἡ δευτέρα προσωρινή, αἱ ἕξῃς 1) Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως ἐκ τῶν ὁμωνύμων ἐπαρχιῶν καὶ 2) Κυνουρίας, ἣτις ἀπετελέσθη ἐκ περιοχῆς χωρίων τῆς Μητροπόλεως Ρέοντος καὶ Πραστοῦ. Διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1832 ἀπετελέσθη ἡ νῦν Μητρόπολις ὡς Ἀρχιεπισκοπὴ, ἀποσπασθείσης ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως, ἣτις προσετέθη τῇ Ἐπισκοπῇ Γόργυτος. Κατὰ τὸ 1900 ἐγένετο Ἐπισκοπὴ καὶ ἀπὸ τοῦ 1922 ἀνηγο- ρεύθη Μητρόπολις.

α') Ἐπισκοπὴ Μαντινείας.

- 1) Διονύσιος, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου πρόην Τριπό- λεως καὶ Ἀμυκλῶν 1833—1846.
- 2) Θεοφάνης Σιατιστεὺς 1852—1868.
- 3) Θεόκλητος Βίμπος 1869—1903.
- 4) Γερμανὸς Μεταξᾶς α'. 1906—1917, β' 1920—

β') Ἐπίσκοποι Κυνουρίας (Ρέοντος)

Μητροπολίτης Διονύσιος Παρδαλὸς 1812—2852

14. Μητρόπολις Μεσσηνίας

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως συνιστα- μένη ἀπὸ διαφόρων Ἐπισκοπῶν, διὰ τοῦ Δ)τος τοῦ 1833 ἀπετελέσθη ἐκ δύο τοιούτων 1) Μεσσηνίας καὶ 2) Μεθώνης. τῆς δευτέρας ταύτης διὰ τοῦ ἀπὸ 16ης Δ)βρίου Δ)τος ἐνωθείσης τῇ πρώτῃ. Διὰ τοῦ Σ' νό- μου τοῦ 1852 συνέστη ὡς Ἀρχιεπισκοπὴ ἡ νῦν Μη- ττρόπολις μέχρι τοῦ 1900, ὅτε ἐγένετο Ἐπισκοπὴ. Κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἀνεκηρύχθη καὶ αὕτη Μητρόπο- λις.

α') Ἐπίσκοποι Μεσσηνίας.

- 1) Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης 1833— 1844.
- 2) Πηροκόπιος Γεωργιάδης 1852—1874.
- 3) Στέφανος Ἀργυριάδης 1874—1876.
- 4) Πανάρετος Κωνσταντινίδης 1882—
- 5) Μελέτιος Σακελλαρόπουλος α'. 1904—1917 β'. 1920—1933.

6) Πολύκαρπος Συνοδινός, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως 1933—.

β') Ἐπίσκοποι Μεθώνης

Μακάριος, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου πρῶην Σηλυβρίας 1833—1837.

(Συνεχίζεται)

Ι. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πολιτικοὶ καὶ Ἐκκλησία

Αἱ ἐπισκέψεις τῶν ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς κορυφῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιδειχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἐλλάβει καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς αὐτῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ παρὰ τὴν συνοδικήν ἱεραρχίαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσιν ἐνδείξεις τῆς παρὰ τοῖς πολιτικοῖς ἐμπέδου συνειδήσεως τῆς ἀνάγκης τοῦ συνδέσμου τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ γένους πρὸς τὴν ἀγίαν καὶ μαρτυρικὴν Μητέρα, ἣτις ὡς ἄλλη Κιβωτὸς περιέσωσε πᾶν ὅ,τι ὁ ὀρθόδοξος Ἕλληνας ἀνέκαθεν ἐσέβητο καὶ ἠύλαβετο καὶ ἐτήρει ὡς θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀξίαν, ἀφ' ἧς ἤντιμι τοὺς ζωοπαρόχους χυμούς τῆς ὑγιᾶς αὐτοῦ σταδιοδρομίας. Ἡ συνείδησις αὐτὴ κατεμαρτυρήθη καὶ ἐν οἷς ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων εἶπε προσαγορεύων τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συγκροτηθεῖσαν Συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας, ἐντεῦθεν δ' ἐν λόγῳ συμπεραίνεται ὅτι οἱ δεσμοὶ οὗτοι μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐπὶ μᾶλλον θὰ κρατῶνται ὁσημέραι, ἐφ' ὅσον ἀμφοτέραι τοῦ αὐτοῦ καταστοχάζονται σκοποῦ: τῆς ἀναδείξεως χρηστῶν πολιτῶν.

Νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ.

Θέλομεν γὰρ ἐπιζῶμεν ὅτι αἱ ἀπρεπεῖς καὶ ἀσεβεῖς διαφημίσεις θρησκευτικῶν πανηγύρεων, αἱ ἐνίοτε ὑπὸ τινῶν λαϊκῶν ἐπιτροπειῶν δημοσιευόμεναι εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν τῶν ἐν οἷς αὐταὶ ἐπηρετοῦσι ναῶν θὰ τερματισθῶσιν ὀριστικῶς μετὰ τὴν πολλοστὴν παραίτησιν τῆς τελευταίας ἀρχιεπισκοπικῆς ἐγκυκλίου. Ἡ ἐγκυκλίος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐντέλλεται εἰς τὰς παρεκτροπόμενας ἐπιτροπείας ὅπως ἀποφεύγῃσι τὰς τοιαύτας ἀτόπους διαφημίσεις, ἀρκῶνται δὲ εἰς ἀπλὴν ἀναγγελίαν μόνης τῆς πανηγύρεως τοῦ ναοῦ, καθ' ὅσον «ὁ εὐσεβὴς λαὸς γνωρίζει πότε ἐορτάζουσιν οἱ ναοί, προσέρχεται δὲ εἰς αὐτοὺς αὐτόκλητος, ἄνευ θεατρικῶν διαφημίσεων». Τὸ ἔκτροπον τοῦτο σχολιάζων καὶ ὁ Μ. Ἀρχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἐν τῷ

«Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τὸν τίτλον «Πυροτεχνήματα» λέγει ὅτι «θὰ ἔπρεπε οἱ διοικοῦντες τοὺς ναοὺς λαϊκοὶ ἐπιτροποὶ γὰρ ἐννοήσουν ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι πρῶτιστος καὶ μοναδικὸς σκοπὸς τοῦ ναοῦ δὲν εἶναι ἡ συλλογὴ χρημάτων καὶ ἡ ἐμφάνισις περισευμάτων εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν χριστιανῶν, ἀλλ' ἡ βελτίωσις αὐτῶν, ἡ σωτηρία. Μὲ ἐλδοποιήσεις τοιαύτας, οἷα ἡ ἀνωτέρω, ἢ ὅποια δὲν εἶνε δυστυχῶς ἡ μόνη, ὁ ναὸς ὑποβιβάζεται εἰς τὸ χθαμαλὸν ἐπίπεδον τῶν κέντρων τῆς διασκεδάσεως. Διότι, ἐγὼ τοῦλάχιστον, δὲν ἐβρίσκω διαφορὰν καμμίαν μεταξὺ τοῦ περιεχομένου τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν διαφημίσεων τὰς ὁποίας κάμνουν πρὸς ἔλκυσιν πελατῶν τὰ ποικίλωνμα κέντρα ψυχαγωγίας καὶ ἀπολαύσεων παντοίων. Ὁ ναὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην διαφημίσεων καὶ ἀνακοινώσεων προκειμένου περὶ μεγάλων ἑορτῶν, αἱ ὁποῖα ἐντὸς αὐτοῦ πανηγυρίζονται».

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδομένου καὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου πρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρονίου διευθυνομένου ἀξιολόγου περιοδικοῦ «Ρωμανὸς ὁ Μελοδὸς» δημοσιεύεται ἡ ἀλληλογραφία ἢ σχετιζομένη πρὸς τὴν μελετωμένην κριτικὴν ἐκδοσιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνά τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐγκατεσπαρμένων χειρογράφων κωδίκων. Ἐκ τῶν σχετικῶν πατριαρχικῶν καὶ ἄλλων γραμμάτων πληροφοροῦμεθα, ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Κων/πόλεως καταρτισθεῖσαν ἐν Ἀθήναις Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου ἀνετέθη «ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν εἰσηγητῶν ὑποβαλλομένης ἐκάστοτε ἐργασίας καὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς μελετῶν προετοιμασία καὶ κατάρτισις τοῦ κειμένου ἐκάστου λειτουργικοῦ βιβλίου καὶ ἢ μετὰ τὴν τακτικὴν ἀνατάτην καὶ τελικὴν ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐγκρίσιν τοῦ κειμένου τούτου ἐπίβλεψις ἐπὶ τῆς ἐκτυπώσεως καὶ ἐκδόσεως, κατὰ τὰ τελικῶς περὶ τούτου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκριθησόμενα καὶ ὀρισθησόμενα». Ἐπ' ἴσης μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἐφημέριος τοῦ ἐν Παρισίοις ἑλληνικοῦ ναοῦ Ἀρχιμ. Ἀθηνόδωρος Παραδείσης «ἀνασυνέστησε καὶ καλῶς κατήρτισε τὸ ἐν Βενετίᾳ τυπογραφεῖον» προέτεινε δὲ εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριαρχὴν τὴν ἐν αὐτῷ ἐκδοσιν τῶν οὕτω παρασκευαζομένων λειτουργικῶν βιβλίων, ὅτι δ' ἢ Ἐκκλησία ΚΠ. μελετᾷ τὰς προτάσεις αὐτοῦ καὶ ἐν καιρῷ θὰ ἀνακοινωθῇ πρὸς αὐτὸν ἢ σχετικὴ κρίσις καὶ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐξαγωγὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς κεκανονισμένης ἱερᾶς

Ἀκολουθίας περί ὥραν 11 1/4 π. μ. Προσῆλθον πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς, πλὴν ὀλίγων τινῶν ἀσθενούντων. Παρίστατο δὲ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας.

—Τὴν Δευτέραν περί ὥραν 9ην π. μ. παρισταμένου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ ἐγένετο ἡ πρώτη συνεδρία, καθ' ἣν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποίησατο τὴν εἰσήγησιν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ κ. Ὑπουργὸς λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν ὅτι κατόπιν τῶν ὅσων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐμπνευσμένως ἐξέθεκεν, ἀπευθύνει ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ διερχομένης ἐπὶ ἐπιθυμίαν αὐτῆς ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ὡσὶν ἀντικειμενικαὶ καθόσον αὐταὶ θὰ ἐπιρεάσωσιν οὐσιαστικῶς τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας. Ἡ Ἱεραρχία, ἥς τὴν σύγκλησιν ὑπεστήριξεν, ἔχει νὰ ἐξετάσῃ πολλὰ ζητήματα. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου βεβαίως θὰ ἐπασχολήσῃ αὐτόν. Ὅσον δήποτε καὶ ἂν ἐλύθη ἐσπευσμένως τὸ ζήτημα τοῦτο, ἄνευ τῆς προετοιμασίας τῆς κοινῆς γνώμης, εἶναι ὅμως τοῦτο ἤδη λελυμένον, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπαγέλθῃ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, οὔτε ὅμως καὶ ν' ἀφεθῇ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς διχασμὸν τῶν χριστιανῶν. Ζήτημα ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι ἡ ἐξύψωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος τοῦ λαοῦ. Ἀναφέρει τὰς ὀλεθρίας γνώμας παιδαγωγικῶν τιμῶν καὶ τὴν μέρμναν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν βιβλίων, τῶν καλλιεργούντων τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν προσπάθειαν αὐτῆς ἵνα συγγραφῶσι καὶ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα βιβλία ἐνισχύοντα τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκονομίαν. Ἄν διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ συντελεστήν διὰ τὴν εὐμερίαν καὶ πρόοδον τοῦ λαοῦ, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν, διότι Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς ἔχουσι συνφανθῆ εἰς μίαν συμπαγῆ ἐνότητα καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ θὰ παρακολουθήσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ θὰ μελετήσῃ μετὰ προσοχῆς τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Περαιῶνιν εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ὅτι ἠξίωσεν αὐτόν νὰ παρεργίσκηται τὴν στιγμήν ταύτην μεταξὺ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ τόσον πολυτίμου αὐτῆς ἔργου. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἠὲχαρίστησεν τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐκ μέρους τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, προσέθηκε δὲ σκέψεις τινὰς καὶ ὁ Σεβ. Μαργωνείας. Μεθ' ὃ ἀποχωρήσαντος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποίησατο εἰσήγησιν ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, ὑποβᾶλὼν καὶ σχέδιον γενικῶν περὶ αὐτοῦ διατάξεων.

—Ἡ συνεδρία τῆς Τρίτης, ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς τῆς Τετάρτης κατηναλώθη εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, ἐν τέλει δὲ κατὰ πλειοψηφίαν ἀπεφάνθη ἡ Ἱεραρχία ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως Θεολογικῆς Ἀκαδημίας.

—Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συζητήσεως ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποίησατο εἰσήγησιν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων γενικῶς ὑποβᾶλὼν τὰ πορίσματα εἰς

ἃ εἶχε καταλήξει ἡ τέως Ἱερά Σύνοδος, εισηγουμένου τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων.

—Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Πέμπτης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως ἐποίησατο μακρὸν εἰσήγησιν ἐπὶ τοῦ θέματος περὶ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἥτις ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιευθῇ εἰς τεύχος. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ Παρασκευῆς ἀρξαμένη συνεχίζεται καὶ σήμερον ἡ ἴαν ἐμπεριστατωμένη συζήτησις ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων.

—Προτάσει τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐξέφρασε τὰς συμπαθείας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἀσθενούντας Ἀρχιερεῖς καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως αὐτῶν.

—Ἀποφάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας συμφώνως τῷ Καταστατικῷ νόμῳ ὁ Μακ. Πρόεδρος προσεκάλεσε τοὺς μὴ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερεῖς ὅπως μετὰσχῶσι τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

—Ἐπὶ τῇ συγκλήσει τῆς Ἱεραρχίας μεταξὺ τοῦ Μακ. Προέδρου καὶ τοῦ Παν. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀντηλλάγησαν τὰ ἐξῆς τελεγραφήματα :

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Φώτιον Φανάριον-Κων/πολιν. Ἱεραρχία Ἐκκλησίας Ἑλλάδος συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνέλευσιν ἐκφράζει Ὑμετέρα Παναγιότῃ ἀπειρον σεβασμὸν καὶ ἐπικολεῖται θεοπειθεῖς εὐχὰς αὐτῆς.

† Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος

† Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον, Ἀθήνας

Μήτηρ Ἐκκλησία εὐχαριστοῦσα ὑμετέρα φίλη Μακαριότῃ καὶ συνεδριαζούσῃ γερασμία Ἱεραρχία, χαιρετίζει αὐτὴν ἐγκαρδίως, εὐχομένη καρπὸν πλοῦσιον ἐργασιῶν αὐτῆς.

† Πατριάρχης Φώτιος

—Ἡ περὶ τῆς ἰδρύσεως Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ὀρισθεῖσα Ἐπιτροπὴ συνήλθε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ ἀντήλλαξε τὰς πρώτας σκέψεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεφασίσθη νὰ ἐξετασθῇ κατὰ πόσον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἡ Ριζάρειος Σχολή, εἰς νέαν σύσκεψιν τῆς Ἐπιτροπῆς, γενομένης χθὲς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, προσεκλήθησαν καὶ τινες τῶν Συμβούλων τῆς Σχολῆς μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Δυοβουνιώτου. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ ἐξετασθῇ νομικῶς κατὰ πόσον εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις τῆς Σχολῆς διὰ τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν.

—Καθ' ἃ ἀναγράφουσιν αἱ «Ἐκκλησι. Εἰδήσεις» Τριπόλεως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς πρὸ τῆς εἰς Ἀθήνας μεταβάσεώς του προσκαλέσας εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοὺς ἱερεῖς-διδασκάλους τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς Μητροπόλεως ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῶν σχολείων τούτων καὶ συνέστησε ζῆλον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ των.

—Χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Βασιλείου ἐγένετο ἐπίσημος ἐναρξίς τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς Μητροπόλεως, παρισταμένου τοῦ κλήρου τῆς τε Δράμας καὶ τῶν περιχώρων, τοῦ Νομάρχου, πολλῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν καὶ πλήθους γονέων. Ἡ Α. Σ. ὠμίλησε περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τοῦ ἔργου τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, ἀπαντήσας δὲ ὁ

νομάρχης ἐξέφρασε τὴν βαθεϊάν του συγκίνησιν διὰ τοῦτο καὶ ὑπεσχέθη νὰ συνδράμῃ αὐτὸ πάσῃ δυνάμει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τὰς ἐκ Κ)ως εἰδήσεις ὁ ἀπὸ τινος ἐκεῖ παρεπιδημῶν κ. Ἑλ. Βενιζέλος ἐκπληρῶν παλαιὸν του πόθον παρῆστη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τῆ 1 Ἰσταμένου, Κυριακῇ, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, μετὰ τὸ πέρας δ' αὐτῆς ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Π. ἐν τῷ συνοδικῷ, ἔνθα ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του ὅτι ἐπαναβλέπει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὸν παράγοντα τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν, ἣς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

† Πρ. *Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Ἐδσπρατιάδου*, Ἀγδρέας ὁ πηρὸς ἢ τυφλός. Ἀνατύπ. ἐκ τῆς Ἐπετηρ. Ἐταιρείας βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἀθ., Τυπ. «Ἐστίας» 1933. — Ὁ σ. φέρει αὐτὸν ἀκμάσαντα κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17 ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰ., ὁρίζει δ' αὐτὸν ὡς μοναχὸν ἀγιοσαββίτην, δι' ὃ καὶ τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα φέρουσι τὴν σφραγίδα τοῦ ἀσκητισμοῦ. Εἶνε εἰς τῶν μεγάλων τῆς ἐκκλησίας ποιητῶν, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ Στέφανος εἶνε οἱ πρῶτοι τοῦ Τριφιδίου συντάκται. Ὁ σεβ. σ. παραθῆται ἐνταῦθα τοῖς εἰρημοῦς τοῦ Ἀνδρέου, τὰ ἰδιόμελα καὶ τὰ προσόμοια.

† *Ἰωάννου Ἐδστ. Ἐδφροσυνίδου*, Ἱστορικαὶ σελίδες τῆς ἐν Πόντῳ ἱερᾶς βασιλικῆς πατριαρχικῆς καὶ σταυροπηγιακῆς μονῆς ἁγ. Γεωργίου Περιστερεῶτα καὶ τῆς Ἐξαρχίας Γαλλιανῆς. Ἐκδ. Οἶκος Κυριαζοπούλου, Δράμα

† *Θεοδώρου ἱερέως Παπαγεωργίου*, † Διονύσιος Φαραζουλῆς. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις τοῦ Αἰγιέως κληρικοῦ. Ἐκδ. Γ. Κουτσομπῆ, Αἴγιον 1933. — Λίαν ἐπιτυχῆς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀειμνήστου ἱεροκλήρυκος τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

† *Ἐθαγγέλου Σαβράμη*, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Δημητσάνης. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζ. σπουδῶν. Ἀθήναι, Τύποις «Ἐστίας», 1932.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς ὅπως μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεράσισε νὰ διευκολύνῃ τὴν προσληψὶν αὐτῶν εἰς τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα καὶ εἰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας.

Συμφώνως τῇ ἀποφάσει ταύτῃ προσκαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσληφθῶσιν εἰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας, ὅπως ἀποστείλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δῆλωσιν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου περὶ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, τῆς ἡλικίας, ἂν εἶναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι καὶ ἂν εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἱερωθῶσιν, ἵνα συστηθῶσιν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην Ἱεράρχας πρὸς ἄμεσον συνεννόησιν μετ' αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις 6 Ὀκτωβρίου 1933.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου).

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου 5439 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα ὅπως ὑποβάλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερᾷ μητροπόλει ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων διὰ τὴν χρεσούσαν ἐνορίαν τοῦ «Τιμίου Προδρόμου» ἐν Φιλιατρῶσι. Τῆς πόλεως τῶν Φιλιατρῶν ἐχούσης πληθυσμὸν πλείονα τῶν δέκα χιλιάδων κατοίκων, ἐκπαιδευτικὰ προσόντα ἀπαιτοῦνται τὰ ἐν τῷ β' ἐδαφίῳ τοῦ ἀρθροῦ 82 τοῦ εἰρημένου νόμου ἀναγραφόμενα. Ἐν Κυπριασίᾳ τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1933. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας.

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.

Κενῆς οὔσης ἐφημεριακῆς θέσεως ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσος τῆς παρούσης τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων σχετικῶν ἔγγραφων διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 29 7)βρίου 1933. † Ὁ Θεσσαλονικῆς Γεννάδιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Λαρίσης.

Καλοῦμεν συμφώνως τῷ νόμῳ 5439 (ἄρθ. 81) τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἀπὸ τῆς δημοσίευσος τῆς παρούσης μέχρι τῆς 31ης 8)βρίου ἐν. ἔτ. τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα ἔγγραφα (ἄρθρον 82) διὰ νὰ καταλάβωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἐξῆς κενᾶς οὔσεως τακτικῶν ἐφημερίων, 1) ἁγίου Δημητρίου Δελεριῶν, 2) ἁγίου Ἀθανασίου Μαυροβουνίου, 3) ἁγίου Νικολάου Κουτσοχειρίου. Παρατείνομεν τὴν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν ἁγίου Ἀθανασίου Δένδρων ἐπὶ τρίμηνον λόγῳ τῆς μὴ προσελεύσεως οὐδενὸς ὑποψηφίου μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 270)278)1933 πρώτης προκηρύξεως αὐτῆς. Καλοῦμεν δὲ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν ἁγίου Ἀθανασίου Ἀμπελακίων, ὅπως ὑποβάλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μέχρι τῆς 21ης 8)βρίου, ἐν ἔτ. καθόσον ἡ διαταχθεῖσα διὰ τὴν 17ην Σ)βρίου ἐν ἔτ. καὶ ἐπαναληφθεῖσα τὴν 25 ἰδίου μηνὸς ἐκλογὴ ἡκουρῶθη, λόγῳ τῆς μὴ προσελεύσεως τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ ἐκλογέων ἐνοριτῶν. Ἐν Λαρίσῃ τῇ 30 Σ)βρίου 1933. † Ὁ Λαρίσης Ἀρσένιος.

Τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα ἀδελφῶν Γεράρδου (ὁδὸς Νοταρᾶ ἀρ. 15) ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκτύπωσιν θερησκευτικῶν βιβλίων Βυζαντινῆς Μουσικῆς μετὰ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι